

Ein bisschen Krieg in Utrecht

Twee Utrechtse broers staan deze week terecht voor zware mishandeling en poging tot doodslag. De ‘slachtoffers’: leden van een Duits/Turkse pooierbende die met ijzeren hand op de Amsterdamse Wallen en het Utrechtse Zandpad regeert. “Toevallig kwamen ze dit keer de verkeerden tegen.”

Stan de Jong

Op 6 april 2006 komt vanuit Duitsland bij het Openbaar Ministerie informatie binnen dat in ‘het Utrechtse prostitutiemilieu’ een gewelddadig treffen is geweest tussen een ‘Turkse groep’ en een ‘vermoedelijk Albanese groep’. Als gevolg daarvan is een club (letterlijk) zware jongens uit Nederland en Duitsland, veelal van Turkse afkomst, opgetrommeld om in Utrecht verhaal te halen. Kortom, er staat vandaag vergelding op het menu.

Naar aanleiding van de tip wordt het onderzoek Flodder gestart, later omgevormd tot Team Grootschalige Opsporing Saffier. Er worden een arrestatie- en observatieteam ingezet en telefoons getapt. Haast is geboden, want de groep Turken is in kolonne onderweg naar de Domstad. Het gaat om circa 20 à 25 mannen in zes tot acht auto’s. Een getuige: ‘De mannen hadden krachtige posturen, waren over het algemeen in het zwart gekleed, sommigen droegen mutsjes of baseballpetjes.’

Wat volgt is een brutale actie. Eenmaal in Utrecht zetten de Turken de Amsterdamsestraatweg – een kilometerslange straat die loopt van het centrum naar het Noord-Westen van de stad – af. Niemand mag er langs, is de boodschap. De politie komt ofwel te laat ofwel heeft weinig trek zich ermee te bemoeien, want de mannetjesputters gaan ongestoord hun gang. Ze gaan diverse horecagelegenheden af, waarbij steeds iemand voor de deur post, volgens getuigen met een pistool in de broeksband. De heren laten weten op zoek te zijn naar ene ‘Georgios’. De horeca-uitbaters voelen zich geïntimideerd. Er vallen echter geen klappen en de Turken blazen onverrichterzake de aftocht. Later worden de verdachten alsnog ingerekend. In hun wagens worden kogelvrije vesten gevonden en bij een van hen een vuurwapen. Sommige beweren de tocht naar Utrecht te hebben ondernomen om

‘portierswerkzaamheden’ te verrichten. Maar uit de afgetapte telefoongesprekken en sms-berichten blijkt die stelling onhoudbaar. Zo laat een van de Turken vanuit Utrecht weten: ‘Wir haben ein bisschen Krieg hier.’ Een ander zegt: ‘Als we ze vinden, weten we wat we moeten doen.’ Bovendien zijn enkelen naar het Medisch Centrum Utrecht gereden, waar een van hun maten ten gevolge van de eerdere vechtpartij ligt bij te komen.

Hoeren waren lijfeigenen

Politie en justitie moeten de Duitse Turken al langer op de korrel hebben. Het betreft leden van een beruchte pooierbende die prostitutiegebieden op de Wallen en het Utrechtse Zandpad in handen heeft. Daar regeert de groep met ijzeren hand. Er zijn legio verhalen over geweld en intimidatie. Maar het is niet eens het gewelddadige karakter van de bende dat opvalt, maar de strakke, hiërarchische organisatie. Er zou sprake zijn van een ‘divisie leiding’, een ‘divisie pooiers’, een ‘divisie loopjongens’. Sommige leden zijn verantwoordelijk voor de vervalsing van identiteitspapieren, andere houden zich bezig met de ‘invoer’ of bescherming van prostituees. De bende zou 400.000 euro per maand omzetten. De souteneurs staan erom bekend hun hoeren als lijfeigenen te behandelen. Zo worden de namen van de pooiers op de lichamen van de meisjes getatoeëerd. Niemand durft met deze groep te sollen. Tenminste, tot 5 april 2006. Een dag voor de mislukte wraakactie heeft op de Amsterdamsestraatweg een vechtpartij plaatsgevonden. Die avond is een groepje Utrechters, onder wie de Iraanse broers Fahrang en Nima K. en Georgios, een jongen van Griekse afkomst, een hapje gaan eten in restaurant Asya. Ze behoren niet tot de fine fleur van de Utrechtse maatschappij. Sommige mannen hebben antecedenten op het gebied van de narcoticawet. Een van de leden van de groep, Altan, heeft onlangs een lange gevangenisstraf in Engeland ondergaan. Nadat hij vrijkwam, ging hij de bloemetjes buitenzetten op het Zandpad. Kort erna was hij een van de prostituees tegengekomen in het uitgaanscircuit. Altan maakte een geintje, maar dit viel bij haar pooier – lid van de groep Duitse Turken – niet in goede aarde. Tussen Altan en de pooiergroep is dan al een behoorlijke spanning opgebouwd.

Terwijl de Utrechtse leden nog nadenken welke Griekse hapjes te bestellen, merken ze dat aan een nabijgelegen tafeltje leden van de Turkse pooierbende zitten. Er wordt wat gesproken en een deel van het gezelschap begeeft zich naar de ingang. Daar begint een Turk, een boomlange kerel met een kaal hoofd, te slaan. De Utrechtse leden weten hem de deur uit te werken, maar de beer komt terug. Over en weer vallen klappen. Ook Fahrang K. deelt tikken uit. Het gebeuren wordt door camera's in het restaurant vastgelegd. Duidelijk is dat het de Turken zijn die op mot uit zijn. Onder hen een bodybuilderstype met een hanekam. Maar spieren pompen in de sportschool is, zo zal blijken, geen garantie voor het winnen van een kroeggevecht.

Wanneer de hanekam begint te trekken aan de tengere Nima K. brengt die op een gegeven moment zijn rechterhand bij de nek van de Turk, waarna 'een blauwkleurige lichtflits' is te zien. De flits blijkt afkomstig van een stroomstootwapen. Het tafereel herhaalt zich even later. Maar de hanekam is dan nog steeds niet uitgeschakeld. Er volgt een worsteling. Pas als Nima ten derde male het stroomstootwapen hanteert, wordt de reus geveld, en komt deels achter een schot terecht. Vervolgens begint Nima op het lichaam van de Turk te stampen. *Not a pretty sight.*

Hierna komt zijn broertje Fahrang weer in beeld. Die loopt naar het schot en te zien is dat het lichaam van de Turk even omhoog komt. Volgens justitie heeft Fahrang de Turk mishandeld. Maar volgens diens advocaat Sanne Schuurman heeft zijn cliënt juist de gevloerde Turk geprobeerd te verleggen, omdat hij vreesde voor diens leven. Uit de camerabeelden wordt dit niet helemaal helder. Maar duidelijk is wel dat de Utrechtse leden deze avond een lesje hebben geleerd. De hanekam wordt zwaargewond naar het ziekenhuis afgevoerd. Na de matpartij duiken leden van de Utrechtse groep een tijdje onder.

Noodweerexces

Vorig jaar speelde de rechtszaak in Utrecht. Fahrang K. werd veroordeeld tot een korte straf wegens openlijke geweldpleging, maar vrijgesproken voor poging tot doodslag op de Turk. Zijn broer Nima (van het stroomstootwapen) werd veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf. Ten onrechte, meent Schuurman, die zeg dat sprake was van noodweer of noodweerexces. Een van de Utrechtse leden,

Georgios, vertelt aan Revu: “Deze pooiers hebben een gewelddadige reputatie. Toevallig zijn ze die avond de verkeerden tegengekomen. Hadden wij ons dan zomaar moeten laten afslachten?” En hij wil nog iets rechtzetten: in de media is gemeld dat de matpartij ging tussen twee rivaliserende pooierbendes. “Maar wij hebben niets met prostitutie te maken.” Deze week vind het hoger beroep plaats tegen de broers. De Turkse verdachten zouden overigens na hun arrestatie op vrije voeten worden gesteld, maar enkelen zitten momenteel weer vast op verdenking van vrouwenhandel.

In kadertje:

‘Overdreven verhaal’

Volgens Geertjan van Oosten, advocaat van een lid van de Turkse pooierbende, wordt tegenwoordig erg snel de kaart ‘vrouwenhandel’ getrokken. “Je hebt gewoon vrouwen die dit vak willen uitoefenen.” Justitie zou ‘wanhopig hengelen’ naar aangiftes van de prostituees. Dat de dames een soort slaven zijn, is zijns inziens een ‘overdreven verhaal’. “De vrouwen zeggen: zo’n tattoo is wel handig, want dan weten anderen dat ik bij hèn hoor. Sommige zijn keurig getrouwd met hun souteneurs. Dat het er niet altijd zachtzinnig aan toegaat, is waar. Maar je spreekt nu eenmaal over een ander milieu.”